

PGF

Y09

peki ben kimim?
nasıl ben oldum? aradığım ne?
beni ne mutlu eder
biliyor musun?
hiç bana sordun mu?

merhaba

Petromyontiformes

Keşif'ten Önceki Son Çıkış

BÖLÜM 8

Gelelim işin arzu kısmına. Bana öyle geliyor ki, kendimizden uzaklaştırmak için bizi, yine bizim ilkel duygularımızı kullanıyorlar. Arzuju elde etmek bağımlılık yapar. Daha çok istersen. Olds ve Milner Deneyi'ne bir göz atalım. Bir farenin beyindeki "ödül merkezi" elektrotla uyarılıyor. Kafese bir düğme koyuyorlar. Fare o düğmeye bastığında beyine küçük bir elektrik uyarısı gönderiyor, yani yapay bir "haz" hissi oluşuyor. Ve sonra işler biraz karanlıklaşıyor. Fare şunu fark ediyor: "Düğme = iyi his" Sonuç? Fare yemek yemeyi, su içmeyi, uyumayı bırakıp sürekli o düğmeye basıyor. Bazı deneylerde saatte binlerce kez. Ve evet, sonunda tükenip ölebilirler. Bu deneyin çarpıcı tarafı şu: Ödül sistemi, temel hayatta kalma içgüdülerinden bile daha güçlü hâle gelebilir.

Sahne kurulsun.

Evin ahşap zemininde, gün boyu içeriyi okşayan güneşin hatırası, tahtaların damarlarına sinmiş, ayak tabanlarını altında hissedilir bir sıcaklığa dönüşmüştü. Bu sıcaklık, mekânın ruhunu oluşturan loş ışığın sessizliğine karşılık, zamana dair tüm algıları yumuşatıyordu. Duvarda, hafifçe eğik duran çerçevenin içindeki fotoğraf, bu alacakaranlık vaktinde adeta canlanmış, donuk bakışlarıyla odanın tam ortasında biriken o incecek tansiyonu izliyor gibiydi. Figürler canlıydı; sanki bir an sonra kıpırdayacak, derin bir nefes alacaklardı. Ama aynı zamanda o kadar bulanıklıktır ki, bir rüyanın içinde kaybolmuş bir anıya bakıyormuşçasına, sanki suyun altından seyrediyordu insan onları.

"Bana ne gösterilmek isteniyor?" diye düşündü Noa.

Bu tür sorular cevap değil, yansıma doğurur.

Görüntüler gelir, hisler büyür.

Belki rüyada. Belki yürürken. Belki tam bir yabancımn bir kelimesinde.

Ama gelir.

Eğer en ilkel dürtülerimiz ödül mekanizmasına göre çalışıyorsa, o zaman biz neyiz? Evet, beynin temel katmanları—özellikle dopamin sistemi—hayatta kalmaya yönelik davranışları pekiştirir. Yemek, cinsellik, statü, sosyal kabul, güç... Hepsi bir şekilde ödül devrelerine bağlanır. Bu açıdan bakarsak insan, biyolojik olarak pek de "romantik" bir varlık değil. Evrimsel olarak verimli olanı tekrar etmeye programlı bir sistem. Ama iş burada bitmiyor. Çünkü insan sadece dürtü değil, dürtüsünü gözlemleyebilen bir varlık. Bir açlık hissi gelir ama oruç tutabilirsin. Öfke gelir ama susturabilirsin. Güç sarhoşluğu gelir ama geri adım atabilirsin. Ödül mekanizması bir itki üretir; fakat o itkiyi değerlendiren, hatta ona karşı koyabilen bir bilinç katmanı da var. Belki insanın özü, dürtü değil, dürtü ile bilinç arasındaki gerilimdir. En ilkel katmanda "hayatta kal" komutu var. Bir üst katmanda "anlam üret" var. İnsan sadece ödül peşinde koşan bir organizma olsaydı, sanat yapmazdı, fedakarlık yapmazdı, kendi çıkarına ters seçimler yapmazdı. Oysa insanı. Bazen bilinçli olarak ödülden vazgeçeriz. Bu, evrimsel açıdan irrasyonel gibi görünse de, insanı yapan şey olabilir. Bazı düşüncüler insanın özünü arzu olarak tanımlar. Mesela Arthur Schopenhauer insanın özünü "kör bir isteme" olarak görür. Ona göre bilinç sadece bu istemenin yüzeydeki yansımasıdır. Ama Viktor Frankl başka bir yerden bakar. Ona göre insanın özü haz değil, anlam arayışıdır. Yani ödül değil, yön. Nörobilim perspektifinden bakarsak da dopamin aşında "haz" dan çok "beklenti" ve "arayış" la ilgilidir. Yani sistem "aldım ve doyduğum için mutluyum" demekten ziyade "arayıştayım" modunda çalışır. İnsan sabit bir doyum makinesi değil, sürekli bir yönleme makinesi. Belki insanın özü bir içerik değil, bir kapasitedir; kendini aşma kapasitesi. İlkel dürtüler zemin. Ama üstüne inşa edilen şey, seçim yapabiliriz özgürlüğü. Eğer sadece ödül mekanizması olsaydı, suçluluk duygusu olmazdı. Vicdan olmazdı. Kendi içimizde çatışma yaşamazdık. O çatışma, özün tek katmanlı olmadığını gösteriyor. Gel gör ki deneyler öyle demiyor. Sadece ödül mekanizması olduğunda, diğerleri bypass ("bypass" İngilizce'miz var çok şükür, amin yes) ediliyor.

Sahne devam etsin:

Küre, bu sözlerin ağırlığıyla birlikte yavaşça çözülmeye başlar—lal taşının derinliklerinden süzülen bir ışığın, sabahın ilk ışıklarında buzu delip geçişi gibi usulca ve kararlılıkla. Ama yok olmaz bu, hayır. Bir silinip gitme değil, bir başkalaşım'dır bu. Şekil değiştirir, tıpkı suyun buza, buzun buhara dönüşmesi gibi, hep aynı özü taşıyarak ama hep başka bir surete bürünerek.

Bir iz gibi belirir, antik bir yolculuktan kalmış silik bir patika gibi. Bir yol gibi, ufka doğru kıvrılıp giden, davetkar ve gizemli. Ve o yol, beklenenin aksine içeriye değil, dışarıya açılıyor—dar sokaklardan geniş meydanlara çıkan bir kapı gibi. Dış dünyaya. Ama artık aynı gözle bakamayacağın bir dünyadır bu; gördüklerin, yaşadığın bu içsel dönüşümün süzgecinden geçmiş, her rengi daha canlı, her gölgesi daha anlamlıdır.

"Şimdi seninle birlikte soralım mı, sessizce? İçinde yankılandın, senin dilinde oluşsun:

"Bana ne gösterilmek isteniyor?"

Ve sonra... Susalım.

Çünkü öz ses, sadece sessizliğe cevap verir." Der Haru, gözleri giden yola saptıklarına dair bir düşünce kırıntısıyla heycanlanarak. Bu heycan, gözlerinin içinde parlayan bir kıvılcım, ellerinin ucunda titreşen bir ürperti'dir. Artık sadece bir yolcu değil, aynı zamanda bu gizemin bir parçası olduğunı hissediyor, tıpkı çözülen kürenin ışığının, odanın loşluğunda onların silüetlerine de kanışıp onları da bu dönüşüme ortak etmesi gibi.

Beynin dediğimiz organ hem çok aptal hem de çok güçlü. Gerçekten de olumlu düşündüğünde olumlu oluyor. Yaşadığımız gerçeklik değil, vücudunuzdaki değişimler olumlu oluyor. Mesela mutlu taklidi yaptığımızda ve bunu uzun süre oynadığımızda, beyniniz bunu gerçek sanar ve mutlu olduğunda salgıladığı hormonları salgılar. Veyahut, diyelim ki empati kurmamayı alışkanlık haline getirdiniz. Amigdalanız körelir. Bir psikopati geliştirmesiniz ama körelir. Üstelik bunu, eğer fiziksel bir hasarınız yoksa tersine de çevirebilirsiniz. Mesela, Richard Davidson'ın çalışmalarında uzun süreli meditasyon yapan insanlaen duygu düzenleme ağlarında kalıcı değişimler olduğu gösterildi. Yani zihinsel pratik, biyolojiji yeniden şekillendirebiliyor. Nöroplastisite denilen şey budur. "Olumlu düşün, olumlu olsun" denilen şey budur. "Zengin olçam ben ya" diye olumlama yaptığınız zengin olmayı beklemeyin yani.

Sahne yeniden kurulsun:

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Haru, Noa'ya bakmaz bile artık—çünkü gerek yok.

Ona güveniyor.

Yolda olduğunu biliyor.

Ve o da adımlarını Noa'nın nefesine göre ayarlıyor.

Konuşmadan, yargılamadan, şekil vermeden. Sadece var olarak. "Sadece var olmak" öğrenilmesi gerek sıradaki şeydi.

Peki hangisi önce geliyor? Hormonlar mı? Düşünceler mi? Bence burası ilkel insanla modern insanı ayıran nokta. İlkelsen hormonların yönetir seni, modernsen düşüncelerin. Amigdala ile prefrontal korteksin nihai savaşı.

Buraya kadar bilimle ilerleyebiliyoruz. Peki, düşünceler ya daha fazlasını yapabiliyorsa? Yeterince pratik yapıldığında, ya sadece bedende değil, vücudunuzdaki değişimler olumlu oluyor. Mesela mutlu taklidi yaptığımızda ve bunu uzun süre oynadığımızda, beyniniz bunu gerçek sanar ve mutlu olduğunda salgıladığı hormonları salgılar. Veyahut, diyelim ki empati kurmamayı alışkanlık haline getirdiniz. Amigdalanız körelir. Bir psikopati geliştirmesiniz ama körelir. Üstelik bunu, eğer fiziksel bir hasarınız yoksa tersine de çevirebilirsiniz. Mesela, Richard Davidson'ın çalışmalarında uzun süreli meditasyon yapan insanlaen duygu düzenleme ağlarında kalıcı değişimler olduğu gösterildi. Yani zihinsel pratik, biyolojiji yeniden şekillendirebiliyor. Nöroplastisite denilen şey budur. "Olumlu düşün, olumlu olsun" denilen şey budur. "Zengin olçam ben ya" diye olumlama yaptığınız zengin olmayı beklemeyin yani.

Sahne yeniden kurulsun:

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Haru, Noa'ya bakmaz bile artık—çünkü gerek yok.

Ona güveniyor.

Yolda olduğunu biliyor.

Ve o da adımlarını Noa'nın nefesine göre ayarlıyor.

Konuşmadan, yargılamadan, şekil vermeden. Sadece var olarak. "Sadece var olmak" öğrenilmesi gerek sıradaki şeydi.

Peki hangisi önce geliyor? Hormonlar mı? Düşünceler mi? Bence burası ilkel insanla modern insanı ayıran nokta. İlkelsen hormonların yönetir seni, modernsen düşüncelerin. Amigdala ile prefrontal korteksin nihai savaşı.

Buraya kadar bilimle ilerleyebiliyoruz. Peki, düşünceler ya daha fazlasını yapabiliyorsa? Yeterince pratik yapıldığında, ya sadece bedende değil, vücudunuzdaki değişimler olumlu oluyor. Mesela mutlu taklidi yaptığımızda ve bunu uzun süre oynadığımızda, beyniniz bunu gerçek sanar ve mutlu olduğunda salgıladığı hormonları salgılar. Veyahut, diyelim ki empati kurmamayı alışkanlık haline getirdiniz. Amigdalanız körelir. Bir psikopati geliştirmesiniz ama körelir. Üstelik bunu, eğer fiziksel bir hasarınız yoksa tersine de çevirebilirsiniz. Mesela, Richard Davidson'ın çalışmalarında uzun süreli meditasyon yapan insanlaen duygu düzenleme ağlarında kalıcı değişimler olduğu gösterildi. Yani zihinsel pratik, biyolojiji yeniden şekillendirebiliyor. Nöroplastisite denilen şey budur. "Olumlu düşün, olumlu olsun" denilen şey budur. "Zengin olçam ben ya" diye olumlama yaptığınız zengin olmayı beklemeyin yani.

Sahne yeniden kurulsun:

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Evin içindeki görevleri bitmişti. Şimdi, yeni yerlerin önyargısızca sorularına yönelmeliydiler. Ahşap kapıya doğru uzanan kürenin peşi sıra gittiler. Önleri aydınlık ama etraflarını da anlamları gerekiyordu. Her bir ayrıntı önemliydi. Artık yoldalardı. Aramıyorlardı, gidiyorlardı. Haru bir rehber gibi yola yönlendirmiyor, Noa işe birlikte yürüyordu. Bu evin içinde, bu ormanda, en derinlere doğru, bahanelerinin bir kenara bırakarak ilerliyorlardı.

Pembe Baykuş

Yaşamak Ası Bir Eylemdir

Pash karyola, demirli kör pencere, rengi solmuş bir koltuk, masa, sandalye. Masanın üzerinde mavi bir kalem, bir kağıt yığını. "Yaz" demişti beyaz elbiseli kadın. "Bu kağıda yaz aklımdan geçenleri." Gömleğini giymediğim için kalemi elime alıp biraz çizdim kağıdın üzerini. Giysem mümkün değildi. Begonya üzerinde mavi iyi geldi biraz. "Yaşamak asi bir eylemdir." dedi Malthoth (doktorumun dediğine göre zihnimin derinliklerinden bana seslenen tanrı) "ve bütün asi eylemler cezalandırılır." Neyin asi bir eylem olduğunu bilmediğim için hep cezalandırıldım sanırım. Çiçek yetiştirmek mesela? Bir müdahale sayılır ya yaşamın aşıkşan doğasına? Bilmiyorum. Uyumak istiyorum ama aynı zamanda uyumamak da istiyorum. Uyku korkutuyor beni. Neredeyim uyurken? Rüya gördüğümde uyku aleminde de eriyen bir zaman var, görmediğimde de. Neredeyim uykuya görmezken? Bu bilinmezlik çok korkunç.

Zihnim karmaşa içinde ama kapanıyor gözlerim. Yenik düşüyorum. Uyandığımda, genellikle camın önündeki saksısında oturan begonya sürahide ki suyunu içiyordum. Neredeyse tamamını bitirerek tüketirdim. Begonya olduğunı söylediğinde inanmamıştım. Çiçeği yoktu çünkü. Üzerinde çilleri olan aptal yaprakları vardı. O yaprakların arasında kan kırmızı bir çiçek belirmişti şimdi. Suyumu içtikçe yaprakları yukan doğru kalkıyorlardı. Bağurdım. "Bırak onu hemen!" Bir daha suyunu içerse saksısına işeyeceğimi söyledim. Küstüm. Köklerini sürüye sürüye gidip saksısına oturdum, camdan dışarı bakmaya başladım. "Uyanmışsın" dedi Malthoth. "Buğün iyi bir insan olunca sen de iyi bir tanıyıcı oluyorsun? Bu senin için neden önemli?" diye sordum. Sustu. "Aptal" dedi begonya, yapraklarını bana çevirerek, çiçeği görünmüyordu. "Aptal. Bilmiyor musun? Tanrılar sorulara cevap vermez."

Ya begonyayı Malthoth'un ve babamın mezarından kalmış istedi. "Bu" dedi "senin lanetini. Bu lanetle yaşamak zorundasın" diye uyarıyordu ben lanetle bu akil hastanesinde, yaşamak denirse buna. Malthoth bana ilk emrini verdiğiğinde 5 yaşındaydım. Karanlığın içindeki ölüleri yakmak için "ateş yak aydınlık olsun" demişti. Halıyı tutuşturdu. Üvey babam Jhon kemeriyile beni ıslah etmeye farklı uzun süre. İlk teşhisim koyulduğunda 15 yaşındaydım. Bu kez Jhon beni tedavi etmek için çoklu yöntemler kullandı. Acı verici yöntemler. Annem sessiz kaldı köşede. Tedavi olmama istiyordu çünkü. Burada ise tedavi diye bir iki hip verip zorla yutturuyordun. "Hıh" diyordun. Acı vermedi. Tansından korktu. Yani, ya bütün tanrılar gerçekti ya da onun tanrısı da gerçek değildi. Nasıl bulcaktım bu sorunun cevabını bilmiyordum. Bildiğim tek şey vardı: özgürleşmek istediğim.

O gün annem geldi ziyaretime. Doktor bahçeye inmemize izin verdi. Ekt tedavisinden bir gün sonraydı ve ben, ben değilmiş gibi oluyordum o günlerde. "Begonya" dedim anneme "çiçek açtı." "Jhon'un mezarını neden yanına getirdin anne?" Annem ağlayarak sandı bana. "O bizim bahçeden." dedi "o lanet herifin mezarına kim çiçek dikecek?" "Nasıl yani?" diye sordum. O zaman neden Jhon o yaprakların arasından çıkıp kısmında oturuyordu? Odama çıkınca yanına gidip gittim begonyanın. "Sen nereden geldin bana cevap ver lanet şey!" diye bağırdım. Cevap vermedi. Ekt beni değil onları susturuyordu. Cesadenize yatağa uzandım. Yorgun düşene kadar ağladım. "Sus" dedi begonya. Gittiği alemden geri gelmişti. "Sus, çiçeğimi solduruyorsun. Ağlama artık. İkimizi de Malthoth'dan kurtar." "Nasıl?" diye sordum. "Biliyorsun" dedi ve sustu. Evet biliyordum. Bir çok insan için asi bir eylemdir yaşamak. Dünyada bu kadar ölüm kokan her şeye inat yaşamak! Bu özgürleştiriyordu insanları ölüme karşı. Oysa ben ölünce özgürleşecektim.

Günlerce plan yaptım ve ekt odasından bir neşter çalmaya başladım. Yastığımı altına koydum. Eğer ölmezsem Malthoth kanımdan bir bardak alabilir ve memnu olsun diye boş bir bardağı başucuma yerleştirdim. Begonyaya baktım. Kan kırmızı çiçeğiyle bana gülümsedi. Bu gece herkes uyuduğunda, özgürleşeceğim planı gerçekleştirmek üzere olmanın huzurluya başımı yastığa son defa koydum.

benvekendim

Çok fena s.kerler seni!

....

-Ben doydum. dedi.

Zaten ben de doymuştum ama arsız gibi söylemiyordum. Kibar kibar ısırır gibi yapıyordum.

Sanki bi esneme hastalığı gibi bi anda bi sürü insan da aynı şeyi söyledii

-Ben de doydum.

E ak bu kadar eti neden harcadık vaktimize? Bu sürü beden var! İlk larıyada doydutysa bu kadar insan bu kadar etin surun var!

Dayanamadım dedim:

-E daha ilk bedende doydunuz neden o zaman 4 tane daha öldürdüler? Yani beni rahatsız etmiyor ama ısraf değil mi?

Büyüklerden biri kafasını kaldırdı:

-Çok sorgulama, ye! dedi

Ak mağara mı ol burası?

Ne demek "Çok sorgulama, ye"?

-Ya pardon ama biz yiyelim diye hani tırnak içerisinde söylüyorum parasını verdiğimiz için demiyorum, para gerçekten sorun değil de bi kaç tane çocuk daha kestiler. Kanımı süzüyorlar mesela tavşan gibi yani ısraf bence bu. He kuru et yapacaksak daha doğrusu yapacaksanız ayrı. Bir de bu "Ye" komutunun oları nedir? Yani bana kimse yeterli sakatlat mı seviyorum yoksa nuar mı? Önümüzte tabak koyuyunuz sonra "ye" diyorsunuz.

Yani Rami de esnaf lokantası gibi burası. Ben yiyemem böyle ak! Ne yiyorum lan ben, ne yedirtiyorsunuz olm bana?

Ben filmlerde de gördüm böyle bişi olmamalı. "Maske takılacak" dediniz elime bişi verdiler taktım ama hiç steril değil. Benden önceki domuz gibi terlemiş ve kokusu burnuma şu an. Maskenin ağız minicik, verdiğiniz bıçak steak biçiminde değil, tereyağı bıçağı bu ak! Kenarları tırtıklı olsa bi yere kadar ama bildiğin düz. Bi de Teksas bifteği gibi koydunuz kocaman eti kesmesi bi saat alıyor.

O kadar para verdik ak insan yanına tereyağı bıçağı için sıcak ekmele tereyağı koyar. Yine söylüyorum yemekte bi lezzet olmalı. Bu nedir mesela önüme koyduğunuz, insan alır, bi baharat koyar ak ya! Marinesi yok bunun, tuzu yok! Kurbanlık et gibi sadece ve bok kokuyor. Bu nedir ak sos bile vermediniz!

Sikerim tuzun yapacakmış işi ama haaaa! Dışından bişi söylesem en kötü 1 lavaş yanında da ne bilim ezmesi filan bişi olur. Bu ne ak? Ayrıca bunu büyük bi merak ile soruyorum çünkü neyin, ne olduğu burada belli değil ve ben gerçekten çok sinirlendim. Bu yetdiklerimiz tavuz etimizizin çocuklardan biri değildir umarım! Düşünmesi bile tiksincik! Ya midem kaldıktı şu an resmen cevaz ettiğim. Ben zaten daha diğir parça et yiyince doymanızdan kullanmıştım. dedim.

Demez olaydım. Bir bakışlar, bir kulak kulağa konuşmalar. Ben gelemem olm böyle şeylere.

-Nedir beyler böyle aramızda karı gibi kulak kulağa konuşuyorsunuz? Tamam konuşun, olayınız bu galiba da bariz bana bakarak konuşmayın! Nedir yani olayımız? İlk defa geldim diye mi bunlar?

O bana "Ye" diye tanıyıcı gibi emreden zavıf, koca burnunu piç şöyle buyurdu:

-Ye dediğim için yiyecaksın, eder dedim için susacaksın! Bir daha sesin çıkarsa kimin referansı ile geldiğine bakmam seni bu masaya meze dedim!

Ondan sonra ben adamın üzerine atlamışım, burnunu ısırıp, çiğnemişim. Hiç hatırlamıyorum ama "Sen kimsin oooooollmm hayırdır? Paramızla bizi rezil etmeyin lan!" dediğimi hatırlıyorum.

-Yani insan eti yiyen bi grubun üyesi oldum?

-İnsan değil ama insan gibi. İşte onun kanı bize zaten helal filan. Of çok karışık bro ya. Sen ne bok yedin de bu tiradadır?

-Bizim kabilemizde ölü doğan çocuğun kanı ve eti kabile tarafından güçlenmek için kullanılır. Bize bunun kabilemiz için kutsal bişi olduğu söylendi ama sanırım öyle değilmiş. Grişte bu sıraya ayrıldılar beni.

-Vay ak! İnsan eti yiyen kişi? Hem de çocuk? Çak fena s.kerler seni!